

ANONYMA

LXX

5 εἶπέ, ποτὶ Φθίαν εὐάμπελον ἦν ποθ' ἴκηαι
καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὧ ξένε, Θαυμακίαν,
ὡς δρυμὸν Μαλεαῖον ἀναστειβῶν ποτ' ἔρημον
εἶδες Λάμπωνος τόνδ' ἐπὶ παιδὶ τάφον
Δερξία, ὃν ποτε μῦνον ἔλον δόλω οὐδ' ἀναφανδόν
κλῶπες ἐπὶ Σπάρταν δίαν ἐπειγόμενον.

LXXI

— χαῖρε, κόρη. — καὶ δὴ σύ. — τίς ἢ προῖουσα; — τί
πρὸς σέ;
— οὐκ ἀλόγως ζητῶ. — δεσπότις ἡμετέρη.
— ἐλπίζειν ἔξεστι; — θέλεις δὲ τί; — νύκτα. — φέρεις τί;
— χρυσίον. — εὐθύμει. — καὶ τόσον. — οὐ δύνασαι.

LXXII

εἶθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δὲ <δὴ> στείχουσα παρ' αὐγὰς
στήθεα γυμνώσαις καὶ με πνέοντα λάβοις.

LXXIII

εἶθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσίν
ἀραμένη χαρίση στήθεσι χιονέοις.

LXXIV

πέμπω σοι μύρον ἠδύ, μύρω παρέχων χάριν, οὐ σοί·
αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.